

ikke var tilfredse med det, hvad jo ogsaa blev udtalt nu af den højtærede Sundhedsminister. Men Mening var, at det skulde sendes over til Landstinget, og at vi her skulde søge at ændre det, nærmest i Retning af den Opfattelse, som fandt Udtryk i de Ændringsforslag, der var stillet af et Flertal i Folketingsudvalget. Der blev i Folketinget udtalt stærkt dømmende Ord om den Fremgangsmaade, som anvendtes af Flertallet i Folketinget. Maa jeg ikke i denne Forbindelse dog gøre opmærksom paa, at det jo ikke er første Gang, at Lovforslag, som er kommet hertil fra Folketinget, er blevet forandret og jeg vil haabe undertiden ogsaa forbedret. Om dette kan ske denne Gang, vil Tiden vise; vore Bestræbelser skal i hvert Fald gaa ud derpaa.

Da Loven af 6. Maj 1921 blev vedtaget, tænkte man nærmest paa, at det var Arbejdsinvalider, som vilde blive hjulpet gennem denne Lov, og navnlig havde Befolkningen sat sig den Mening i Hovedet. Loven kom imidlertid til at omfatte langt flere, og Invalidere er blevet tilstaaet mange, som man egentlig ikke havde tænkt skulde kaldes Invalider. I Folketingsudvalget er der blevet brugt meget stærke Udtryk om dette Forhold, Udtryk, som jeg ikke her skal gentage, men det lader sig ikke nægte, at Befolkningen har set og endnu ser paa denne Lov med meget liden Sympati, hvad jeg i meget høj Grad beklager. Jeg tror, at man, da Loven blev vedtaget, var vel tilfreds med den, fordi alle med Glæde vilde yde Invaliderne en Hjælp; men allerede i 1922—23 var man klar over, at der maatte indføres en Skærpelse ved Optagelsen i Sygekasserne med Ret til Invalidforsørgelse, og vi fik da Loven af 29. Marts 1924. Denne Lov var ganske vist nærmest foranlediget af Spørgsmaalet om aandsvages Optagelse, men tog dog ogsaa Sigte paa de kronisk syge. De kronisk syge havde man nærmest tænkt sig faldt ind under Fattiglovens § 61, men det viste sig, at adskillige af dem ogsaa kom ind under Invalideloven og fik Invalidrente. I det hele taget har Loven faaet en større Rækkevidde, end man havde tænkt sig. Den er kommet til at omfatte sindssyge, aandsvage, blinde, døvstumme, Epileptikere m. fl. Jeg skal ikke her udtale mig om, hvorvidt denne Forsørgelsesmaade er mere human, om den er billigere eller dyrere end de andre Forsørgelsesmaader; men jeg tror, man er kommet udenom eller er gaaet for let hen over Lovens Hovedbestemmelser om Antagelse i §§ 1 og 3. Maa jeg i denne Forbindelse nævne, at der er 18 500 Invalidere

rentenydere — saa mange er det vist nu opgjort til —, og deraf er henimod de 1 600 blinde. Det er jo en stor Post, og den vejer stærkt til. Af Invalidere rentenydere er de 62 pCt. Kvinder og de 38 pCt. Mænd, altsaa de $\frac{2}{3}$ er Kvinder og kun $\frac{1}{3}$ Mænd. Paa Forhaand var vi tilbøjelige til at mene, at Forholdet vilde være blevet det omvendte. Blandt Kvinderne er der mange Husmødre, og her er et Punkt, hvor jeg tror man er kommet vel langt ud. Det er den almindelige Mening, at Bestemmelsen i § 3 om, at ved Invaliditet forstaaes i denne Lov en Nedsættelse af Ervhervsevnen til $\frac{1}{3}$ eller derunder, ikke er blevet overholdt fuldt ud. Man kan ofte høre Folk sige, at ikke $\frac{1}{3}$, ja, ikke $\frac{1}{4}$ af dem, der faar Invalidrente, i Virkeligheden er Invalidere i Lovens Forstand. Jeg skal ikke benægte, at Lægerne her har et meget stort Ansvar, men jeg tror ogsaa, at Lægerne selv tit føler sig meget generet deraf. Man kan f. Eks. undertiden høre, at de kan godkende den Opfattelse hos Folk, som jeg nys nævnte. Jeg har hørt, at en Læge ved en vis Lejlighed skulde have udtalt om et bestemt Distrikt, at der i det var 3 virkelige Invalidere, men 12, der fik Rente. Det viser jo tydeligt, hvordan den Læge har tænkt. Maaske har Udtalelsen været ret impulsiv, idet han har følt sig generet af adskillige Forhold, som han ved denne Lov er kommet ind i, og som han egentlig nødig vilde ind i. Det maa selvfølgelig indrømmes, at det ikke er saa ganske let for en Læge fuldt ud at gøre sin Pligt paa dette Omraade, han kan risikere at blive kaldt inhuman eller maaske miste en Del af sin Kundekreds. Jeg vil haabe, at den Kritik, der er rejst mod Loven, baade udenfor og indenfor Rigsdagen, vil gøre Lægerne noget mere lydhøre. Jeg ved, at der i Folketingsudvalget har været Tanker fremme om, at man skulde frigøre de almindelige Læger for at udstede disse Attester og ansætte en enkelt Læge, som ikke af sin Praksis var hindret i at give Erklæringer, som i alle Tilfælde var fuldt ud rigtige. Men man er igen gaaet bort derfra; har ikke fundet Tanken tjenlig til Formaalets Fremme og har derfor ikke fremsat den i Ændringsforslagsform.

Man vil forstaa, at der efter min Anskuelse trænges til adskillige Ændringer i den gældende Lov. Det fremsatte Lovforslag er vel i første Linie et Led i Regeringens Nedskaeringsbestræbelser, Bestræbelserne for at faa Kronens Stigning til Pari respekteret. Dette ses deraf, at Invalidere rentens Størrelse, fra 800 Kr., foreslaas